

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RYAN, KENNEDY

Înainte să renunț / Kennedy Ryan ; trad. de Anca Cristina Ilie. -

București : Librex Publishing, 2024

ISBN 978-606-8998-80-0

I. Ilie, Anca Cristina (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Simona Frâncu

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: corectura.ro

Copyright © 2022 by Kennedy Ryan

Cover art by Natasha Cunningham

Author photo by Periwinkle Photography

Cover © 2022 Hachette Book Group, Inc.

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii

Librex Publishing.

Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

KENNEDY RYAN

**ÎNAINTE
SĂ
RENUNȚ**

*Traducere din limba engleză
de Anca Cristina Ilie*

Librex Publishing,
2024

ÎNCEPUTUL

Josiah

*„În mijlocul de drum al vieții noastre
m-am găsit într-o pădure-adâncă,
pierdusem drumul drept prin văi sihastre.”
Dante Alighieri, Infernul¹*

Oare oamenii își amintesc exact momentul în care se îndrăgostesc?

Eu da. Yasmen mi-a adus supă de pui de casă cu tăieței, când mi-era atât de rău, încât mă durea și doar când clipeam. Supa aia avea gust de apă în care ai spălat ieri vasele. Nu știu cum poți să strici o simplă supă de pui cu tăieței, dar fata asta a reușit. Mă privea așteptând, cu ochii ăia de căprioară cu gene lungi. Doamne, n-o să uit niciodată expresia ei, când am scuipat supa aia, dar era atât de rea la gust, iar mie mi-era prea rău ca să mă prefac.

Yasmen a fost tulburată o clipă, dar apoi, în ciuda faptului că mă simțeam ca și cum m-ar fi târât cineva prin cărbuni încinși

¹ Dante Alighieri, Divina comedie. Infernul, Cântul I,
Traducere în limba română de George Pruteanu (n. tr.).

și apoi printr-o mie de ace, am izbucnit în râs. Apoi a râs și ea și m-am întrebat dacă asta – să găsești pe cineva cu care să râzi, atunci când totul doare – nu e cumva chiar chestia din care e făcută fericirea până la adânci bătrâneți. Nu din sărutări siropoase și plimbări cu balonul cu aer cald, nici din plimbări romantice sub clar de lună. Mă durea tot corpul de la ciuma aia sau ce mă infectase, dar în ziua aia, Yasmen m-a făcut fericit. Trăiam o gripă furioasă, dar, cu toate astea, ea m-a făcut să râd.

Și atunci am știut.

Am sărit peste atracția aia sălbatică și sexul nebun și m-am scufundat în realitate. În dragoste. Clipa aia mi-a rămas întipărită în memorie. Și n-am s-o uit niciodată.

Ca și aceasta, la numai câteva luni mai târziu.

— Ce părere ai? ridică Yasmen privirea de la ceva la care lucrează, la masa din mijlocul zonei de living/sufragerie/bucătărie din apartamentul meu mic, cu un singur dormitor, decorat complet ca pentru un student sărac.

— Ce părere am despre ce? întreb eu, așezându-mă pe scaunul zdrențuit din fața ei.

— Grits².

— Iubito, te rog nu mai face terci. Nici nu mi-am revenit de ultima dată când ai încercat să faci asta.

Ea mă privește rece, iar gura ei se chinuie să zâmbească.

— Frate, nu vreau să gătesc terci. Mă asculți măcar? Am spus, ce-ar fi dacă ai pune numele restaurantului *Grits*?

Într-o mișcare fără precedent, m-am adus acasă de Crăciun cu o față. Ea și mătușa mea, Byrd, s-au înțeles bine imediat, iar până la Revelion, amândouă făceau planuri pentru un restaurant pe care l-aș putea deschide folosind MBA-ul meu și rețetele de familie ale mătușii Byrd.

² Cuvântul desemnează un fel de mâncare ca un terci de porumb fiert, în limba engleză în original (n. tr.)

— Ah, da. Sigur. *Grits* – spun eu, apropiind scaunul de Yasmen și dându-i la o parte de pe față o șuviță peste umăr. Sună bine.

— Sună bine? spune ea, punându-și dosul mâinii pe fruntea mea.

— Iar ești bolnav? Josiah Wade pe care îl cunosc eu respinge fiecare sugestie și are întotdeauna pregătit răspunsul „Da, dar...”

Așa este. Tata a fost un militar, un șef sever care nu era niciodată mulțumit cu nimic, în viața lui. Planifica fiecare mișcare ca pe o campanie militară. Controlul, disciplina și rațiunea l-au propulsat în cariera militară. Asta mi-a insuflat el, chiar și în scurtul timp pe care l-am petrecut împreună, înainte ca el să moară. Dar toate astea parcă au zburat pe fereastră în momentul ăsta, în care îmi dau seama nu doar că o iubesc pe Yasmen, ci că vreau s-o iubesc pentru restul vieții.

— Mărită-te cu mine!

Cuvintele îmi ies calde și ferme. Și chiar *sunt* sigur pe mine. Un asigurător, care face o grămadă de evaluări de risc, nu ar putea să fie la fel de sigur cum sunt eu acum. Eu și Yasmen suntem făcuți să fim împreună.

Îi cade pixul din mână și rămâne cu gura căscată.

— Ce-ce? se bălbăie ea, respirând sacadat, cu ochii mari.

— Mărită-te cu mine!

Incredibil – pentru că asta, toată treaba asta, e la fel de incredibilă, venind din partea mea, cum ar fi o capră care dansează step –, mă las într-un genunchi în fața ei, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept. Poziție corectă de cerere în căsătorie dintr-un film romantic. Întind mâna să-i cuprind fața, iar oasele și formele delicate ale feței ei mi se potrivesc perfect în palme.

— Te iubesc, Yasmen!

Ea dă din cap uluită.

— Știu. Eu... și eu te iubesc, dar m-am gândit să așteptăm până termini școala.

— Aproape am terminat. Mai am doar un semestru. Iar contractul tău de închiriere se termină luna viitoare. Momentul perfect să te muți cu mine.

Fac un semn cu brațul în jurul apartamentului abia mobilat și ponosit, adăugând:

— Nu vrei să fii alături de mine în această dovadă de lux?

Ea râde, un zâmbet larg apare pe chipul ei frumos. Prima dată când am văzut-o, prietenii mei au râs de mine, pentru că m-am oprit din ce le povesteam și am rămas cu gura căscată la ea. Eu nu sunt așa. Oricât de bine ar arăta, nicio fată nu m-a făcut vreodată să cad ca trăsnet la prima vedere, așa cum a făcut-o Yasmen. Vreau să-i văd pielea netedă și maronie, buzele astea dulci și pline, evantaiul gros al genelor la copiii mei.

— Ești nebun, șoptește ea.

— Sunt sigur de tine – spun eu, trecându-mi un deget peste arcul întunecat și mătăsos al uneia dintre sprâncenele ei. Tu nu ești sigură de mine?

Și atunci văd. Văd calmul, siguranța, dragostea care îi sufocă îndoielile, îi înăbușă ezitățile. Își lasă scaunul stricat, se lasă în genunchi în fața mea, împrăștiind sărutări pe chipul meu. Sărutările ei îmi trec rapid pe buze și pe ochi, ca niște fluturi care plutesc, fără să-i pot prinde. Vreau să-i surprind din nou chipul, să o fac să rămână nemișcată, ca să o sărut din nou, dar mâinile îmi atârnă pe lângă corp, amorțite de amploarea a ceea ce se întâmplă. În cele din urmă, ea îmi ia mâinile în ale ei și mă privește în ochi. Lacrimile îi curg pe obraji.

— Da, Josiah Wade – respiră ea. Vreau să mă mărit cu tine.

Corpul meu revine la viață și o trag la mine, apucându-o de șolduri, strângând cu palmele suplețea caldă a spatelui ei. E o tentație fierbinte. În absența unui inel, pecetluiesc angajamentul nostru cu o încurcătură de limbi și lacrimi. Sărutul este fierbinte, dulce și răvășitor. Exact așa trebuie să se simtă *pentru totdeauna*. Sunt sigur de asta.

1

Yasmen

Rareori vezi lucruri bune în oglinda retrovizoare.

O lecție pe care ar fi trebuit să o învăț până acum, dar, oricum, arunc o privire spre bancheta din spate și o văd pe fiica mea încalcând regulile. Fratele ei, de pe scaunul de lângă mine, face același lucru.

— Copii, știți că nu este timpul pentru ecrane.

Îmi împart atenția între autostradă și ei doi.

— Lăsați telefoanele, vă rog.

— Pe bune, mamă? aud oftatul ăla exasperat al fiicei mele, Deja, de 13 ani. Abia am terminat școala și lecțiile de dans. Lasă-mă și pe mine puțin!

— Îmi pare rău, mamă – spune Kassim, lăsându-și telefonul în poală.

Deja expiră tot exasperată, ca și cum n-ar fi sigură cine o irită mai mult, eu, care fac regulile, sau fratele ei, care le respectă.

— Lingușitorule – mormăie ea, cu privirea încă pe ecran.

— Deja – spun eu. Îți iau telefonul, dacă nu-l lași!

Ne privim ochi în ochi în oglinda retrovizoare, ochii ei de culoare închisă îi fixează pe ai mei, apoi Deja lasă telefonul. E ca și cum m-aș uita la mine în oglindă. Semănăm foarte

mult. Pielea netedă și maronie, ca nucul lustruit. Părul ei, la fel ca al meu, gata să se onduleze și să se încrețească la cea mai mică umiditate din aer. Aceeași bărbie încăpățânată, potrivită perfect cu personalitatea ei.

— E la fel ca tine – spunea mama când, mică fiind, Deja făcea năzbâtii, în ciuda avertismentelor mele să aibă grijă.

Dar ea se ridica să fugă din nou, plină de zgârieturi și vânătăi.

— Așa-ți trebuie. Acum vezi și tu ce a trebuit să suport din partea ta, când te-am crescut, adăuga mama.

Mereu am crezut că o să fie o binecuvântare, mamă și fiică, ca două picături de apă, cum se spune. Și, multă vreme, așa a fost... până la 13 ani. Doamne, urâsc vârsta asta. Parcă nu mă mai înțeleg deloc cu propria fiică.

— Așadar, cum a fost ziua voastră?

Întreb pentru că vreau să profit de timpul pe care îl petrecem pe drum, în mașină. Școala a început de numai două săptămâni, iar eu ar trebui să lucrez ceva anul ăsta, pentru că vreau să merg mai departe.

— Jamal și-a adus șopârla la școală – spune Kassim, și mă privește amuzat, iar eu mă uit rapid spre el. Și a ieșit din ghiozdan în clasă.

— Oh, Doamne – râd eu. A prins-o?

— Da, dar a durat cam 20 de minute. E rapidă. Șopârla, vreau să spun.

Kassim răsucește un nasture de pe cămașa albă a uniformei școlare.

— Niște fete au început să țipe. Doamna Halstead s-a urcat în picioare pe scaun, ca și cum ar fi fost un șarpe sau așa ceva.

— Cred că și eu m-aș fi speriat, recunosc.

— Asta e inofensivă. Nu e ca un monstru Gila sau o șopârlă mexicană cu mărgele – spune Kassim. Astea sunt două dintre tipurile otrăvitoare, care trăiesc în America de Nord.

O surprind pe Deja cu ochii în ceafa fratelui ei, de parcă ar fi ieșit din TARDIS de la Dr. Who. Lui Kassim îi place să dea tot

timpul exemple și să povestească fapte științifice despre... cam despre orice, de fapt, așa că uneori chiar pare că vine de-acolo.

— Nu te plictisești niciodată cu Jamal – spun eu chicotind. Dar tu, Deja?

— Ce? face ea, cu vocea dezinteresată, distrasă.

Când mă uit din nou în oglindă, o văd doar din profil. Studiază autostrada I-85 pe geam. Traficul de la ora șase seara este, practic, o parcare uriașă, o flotă de navetiști din Atlanta care avansează milimetric și ocupă spații înguste, ca într-un joc de Tetris cu vehicule.

— Te întrebam cum a decurs ziua ta, încerc din nou.

— A fost în regulă – spune Deja, cu ochii ațintiți asupra traficului de dincolo de geam. Tata e la restaurant?

Gata cu conectarea noastră pe ziua de azi!

— Da – calc eu frâna brusc, când o mașină Prius îmi taie fața. Voi puteți să luați cina acolo, iar tatăl vostru o să vă ducă acasă după ce terminați.

— De ce? întreabă Kassim.

— De ce, ce? întreb la rândul meu, așteptând ca Priusul să se hotărască ce vrea să facă.

— Adică, *tu* unde o să fii? insistă Kassim.

— Este ziua lui Soledad – îi spun eu, schimbând cu grijă banda. O scoatem la cină. Să vă faceți temele. Nu vreau să rămâneți în urmă.

— Doamne, mamă! oftează Deja. Abia ne-am întors din vacanță și ești deja cu gura pe noi!

Arunc o privire tăioasă de la Kassim, de pe scaunul din față, către Deja, din spate.

— Nu vorbi așa!

Ea mormăie ceva.

— Ce a fost asta? mă uit eu la ea în oglindă, ieșind de pe autostradă. Ai ceva de spus?

— Am spus-o – mă privește ea în ochi sfidător, în oglindă.

— Nu am *auzit*.

— Și e problema mea?

— Da, este. Dacă ești suficient de mare și de rea ca s-o spui, spune-o suficient de tare ca s-o aud.

— Mamă, la naiba! face ea, ducându-și mâna deasupra nasului. De ce ești așa de... ah!

Am o mie de răspunsuri la asta, dar toate nu ar face decât să agraveze tensiunea dintre noi. Dacă aș fi vorbit vreodată așa cu mama *mea*, m-ar fi tras de umăr și m-ar fi pocnit peste gură. Dumnezeu știe că îmi iubesc mama, dar eu nu vreau să fac asta. Respir adânc, ca să mă liniștesc, și încerc să-mi amintesc toate modurile în care mi-am promis că voi face lucrurile altfel cu copiii mei, ajungând undeva între educația parentală blândă... și mama mea.

Mă opresc la un semafor pe roșu, mă întorc să mă uit peste umăr și întâlnesc privirea sfidătoare a lui Deja. Parcă ar ridica mereu un zid între noi, îngrămădește cărămizi acolo, până să pot s-o ating, de cealaltă parte a zidului. Mi-e dor de fetița căreia îi plăceau bățile noastre cu pernele, bezelele la focul făcut în curtea din spate și manichiura mamă-fică de sâmbăta dimineața. Face parte din creștere sau doar ne îndepărtăm una de alta? Sau ambele?

— Eu și tatăl tău ne așteptăm să dai un exemplu mai bun fratelui tău – îi spun.

— Ei bine, tati nu mai e atât de mult prin preajmă – spune ea tot sfidător, apoi întoarce capul și se uită pe fereastră. Nu-i așa?

Chiar dacă Josiah nu locuiește cu noi, stă la numai două străzi distanță și copiii îl văd în fiecare zi. Totuși, mi se strânge inima de o durere plină de vinovăție, pentru că, oricât de mult aș vrea să cred că doar vârsta de 13 ani a făcut să erodeze lucrurile între mine și Deja, nu pot să mă mint singură. Necazurile au început odată cu divorțul. Ochii ei, care înainte scânteiau de râs, acum par prea bătrâni pentru restul feței, și nu doar pentru că a mai trecut un an peste ei, ci pentru că au fost martorii desfacerii căsătoriei părinților ei, în ultimii câțiva ani.

— E verde, mamă – spune Kassim.

Până să mă claxoneze cineva din spate, accelerez odată cu mașinile din jurul meu, trecând pe lângă semnul alb-albastru care anunță că intrăm în Skyland, unul dintre cele mai vibrante cartiere din orașul Atlanta. Simt că mi se relaxează mușchii umerilor când trecem de la autostrada interstatală aglomerată la ritmul mai liniștit și traficul mai redus de pe drumurile înguste din Skyland. Aici se îmbină farmecul și intimitatea unei comunități mai mici cu apropierea de energia explozivă și opțiunile nelimitate ale unui oraș de talie mondială. Mergem pe Main Street, mărginită de alei pietruite, buticuri și mese acoperite cu fețe de masă de pânză, care se revarsă din cafenele pe trotuare. Ies din sensul giratoriu care înconjoară fântâna din centrul Sky Square și merg mai departe, până când se vede în față restaurantul nostru, Grits.

Downtown Skyland este un amestec perfect de conservare și progres. Multe dintre casele istorice s-au păstrat, dar au primit o altă destinație, pentru afaceri. Restaurantul nostru de „fusion”, de suflet, Grits, este un exemplu remarcabil în acest sens. Clădirea victoriană cu două etaje și verandă de jur împrejur mi-a furat inima de când am pus ochii pe ea. Casa căzuse în paragină, dar am luat un împrumut de la bancă, am avut mai multe idei decât eram conștienți măcar și o grămadă de rețete de familie. Josiah avea diploma de afaceri, dar am adus viziunea unui restaurant de lux, „de acasă”, specializat în reinventarea vechilor rețete preferate din sud. Ne-a luat ceva timp să ajungem la „lux”. Multă vreme, a fost mai mult restaurant de tipul „la mama și la tata”, întreaga noastră operațiune era strânsă într-un mic spațiu comercial din partea de sud a orașului Atlanta. Atât de multe s-au schimbat, s-au pierdut, s-au câștigat între timp.

Pe lângă cei doi oameni din această mașină, Grits este lucrul de care sunt cea mai mândră. Este și el copilul nostru. Chiar și atunci când lucrurile s-au destrămat între mine și Josiah, tot îi

aveam pe cei trei copii ai noștri. Deja, Kassim și locul acesta, Grits. Când ne-am dat seama că astea sunt singurele care ne țin împreună, am știut că ar fi mai bine să ne desfacem căsnicia decât să continuăm așa, având în vedere cum deveniseră lucrurile între noi.

Ei bine, de fapt, eu am fost cea care a știut.

Când ajungem la Grits, trag într-un loc de parcare rezervat chiar în față și opresc motorul. Kassim deschide portiera, iese din mașină și urcă treptele de la intrarea în Grits fără să mai spună nimic. Deja iese și ea și închide portiera. Înaltă, cu brațele subțiri și picioarele de girafă, în fusta ei în carouri de la uniforma școlară și în picioare cu Converse înalți, de culoare roz, se oprește ca să tasteze din nou ceva pe telefon, înainte să intre în restaurant.

Nu mai am răbdare să-i amintesc despre timpul petrecut la ecran. Să se mai ocupe și Josiah de asta în următoarele două ore. Îmi iau geanta cu costumul din portbagaj, pornesc spre trepte și trag ușa grea de la intrare, împodobită cu sigla noastră. De îndată ce trec pragul, simt înălțându-se în mine un sentiment de împlinire la fel de real ca mirosul de pui prăjit și de legume sărate care pătrunde în sala de mese decorată cu gust. Este plin în seara asta, deși în ultima vreme e plin în fiecare seară. Ce diferență față de anul trecut!

Îi văd pe Deja și Kassim în cealaltă parte a sălii de mese, stând lângă un bărbat pe care nu-l recunosc. Este de vârstă mijlocie și înălțime medie și stă lângă o femeie minionă, îmbrăcată într-o haină albă de bucătar și pantaloni subțiri. Reputația și pricepera culinară ale lui Vashti Burns ne-au ajutat să ne revenim din pragul falimentului. Pielea ei maro închis face un contrast superb cu părul natural de culoare castanie pe care îl poartă tăiat scurt. Părul mai scurt oferă spațiu pomeților ei înalți. Buzele ei pline zâmbesc, lăsând să i se vadă dinții sclipitori, albi, către bărbatul înalt de lângă ea. *Josiah.*

Fostul meu soț este unul dintre *aceaia*: un bărbat care îți atrage atenția, cu umerii lui lați, care calcă hotărât, cu picioarele

lungi, parcă devorează fiecare metru parcurs, ca și cum ar trebui să ajungă undeva, dar nu trebuie grăbit. Când ne-am cunoscut, lucram la recepție la un restaurant. Josiah aștepta împreună cu un grup de prieteni să se elibereze o masă și mi-a sedus urechile înainte chiar să îl văd, cu râsul acela bogat al lui, ca o panglică de mătase neagră, care face să se întoarcă toate capetele. Am întors și eu capul. Nu că ar fi avut multe motive de răs în ultimii ani. La naiba, niciunul dintre noi nu avea motive de răs, dar iată că el râde acum cu noul nostru bucătar-șef.

Un grup de femei vesele se revarsă pe ușă, oprindu-se în jurul pupitrului de la intrare, ca un cârd parfumat, cu pantofi stiletto și rochii pe corp. La Grits, dacă te îmbraci în blugi ești la fel de bine primit ca atunci când porți cei mai buni pantaloni de duminică. Sau când arăți ca în club, în cazul lor. Le zâmbesc, în timp ce gazda le înregistrează și le oferă o masă, apoi mă îndrept spre Josiah și spre copii. Când sunt la doar câțiva metri de ei, Josiah ridică privirea și zâmbetul îi îngheață când mă vede și apoi se topește complet, rămânând doar o linie neutră. Ustură puțin că a dispărut sentimentul de confort pe care îl împărtășeam. Este unul dintre lucrurile pe care nu le-am recuperat niciodată din cel mai dureros sezon din viața noastră. Acel sentiment venise cu dragoste, cu pasiune, cu parteneriat. Cel puțin, suntem încă parteneri, chiar dacă doar în afaceri și în creșterea acestor copii.

— Hei – murmură Josiah când mă alătur micului lor grup, cu vocea joasă, profundă, familiară. Nu mi-am dat seama că ești aici. Credeam că doar i-ai lăsat pe copii.

— Ah, nu – zic eu, bătând ușor cu mâna pe geanta în care am hainele de schimb și îi zâmbesc politicoșului Vashti și străinului. Trebuie să mă schimb și plec.

— Să te prezint – spune el. Yasmen, dânsul este William Granders, critic culinar pentru *Atlanta Journal-Constitution*. William, Yasmen Wade, partenera mea de afaceri.

Un critic culinar. De aceea este la Soigné, cea mai bună masă a noastră.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Granders – spun eu, întinzându-i o mână.

Îmi strânge mâna la rândul său și zâmbește, apoi ia o înghițitură din Bordeaux.

— Mă bucur să te revăd, Yasmen – spune Vashti, cu vocea ei plăcută.

— Și mie.

Chiar dacă Vashti este aici de aproximativ un an, nu ne cunoaștem atât de bine. Eram încă în perioada de despărțire când a angajat-o Josiah, după ce un șir de înlocuitori nu au făcut față, în urma decesului mătușii Byrd. Vashti are pregătirea culinară și acel *ceva* cu care Byrd spunea că se nasc cei mai talentați bucătari. Ne-a salvat, dar ceva, nu-mi dau seama ce anume, ne-a împiedicat totuși să ne împrietenim. Clienții și personalul o iubesc. Copiii mei o iubesc. Josiah... își sprijină o mână pe umărul ei. Atingerea este inofensivă. Platonică, dar ceva legat de asta... mă supără parcă.

— Hei, copii, hai să mergem la o masă ca să puteți să mâncați și să vă apucați de teme – spun eu, zâmbindu-i domnului Granders. Sper să vă placă mâncarea! Îi mai zic acestuia.

— Cum ar putea să nu-mi placă? Îi aruncă lui Vashti o privire admirativă. Aveți aici o bijuterie rară. Nu am mai mâncat pui și găluște ca acestea de... ei bine, niciodată.

— Suntem foarte norocoși – sunt eu de acord, zâmbind.

— E un separeu liber în spate, lângă bucătărie – spune Josiah, sărutând-o rapid pe cap pe Deja. Vin imediat la voi, copii. Între timp, hotărâți-vă ce vreți să mâncați.

— Coaste – spune Kassim, lingându-se pe buze.

— Băiete, o să te transformi într-o coastă – râde Vashti. Iei coaste de fiecare dată. Când o să încerci friptura mea cu pui?

— Data viitoare? Kassim ridică din umeri, zâmbind sfios.

Dacă Deja este eu în miniatură, Kassim este Josiah în miniatură.

— Copii, hai să mergem și să-l lăsăm pe domnul Ganders

să-și termine masa – spun eu, privind spre criticul culinar. Mi-a părut bine să vă cunosc.

Odată ce ajungem la separeul rezervat de Josiah, iau două meniuri de la masă și le dau copiilor.

— Hotărâți-vă ce vreți – spun eu. Tatăl vostru o să vină să vă ia comenzile.

— Mi-e foame – spune Kassim, deschizând meniul, cu ochii mari și scanând toate opțiunile.

— Mâncați, apoi acasă la teme, le reamintesc, privind de la unul la altul. În ordinea asta. Ne-am înțeles?

— Am înțeles – spune Deja, cu fața ascunsă în spatele meniului deschis.

— În regulă – zic eu, așezându-mi mai bine geanta pe umăr. Trebuie să mă schimb.

Îmi croiesc drum printre mese și zâmbesc câtorva clienți obișnuiți, dar nu mă opresc. Telefonul îmi vibrează în geantă și știu că prietena mea Hendrix se întreabă unde sunt. Scot telefonul mobil ca s-o liniștesc că sunt pe drum, dar mă clatin și rămân ca paralizată pe coridorul gol. Pentru oricine altcineva, este doar o podea din lemn de esență tare, cu scândurile largi, de culoare închisă, lustruite, dar ochii minții mele suprapun peste această imagine o pată veche, care se întinde sub pantofii mei Nike. Și chiar dacă podeaua a fost curățată de mult, încă îmi văd durerea îngropată în lemnul acesta. Luni întregi nu am putut să calc pe aici fără să simt că mă sufoc și că mi se învârte capul. Durerea mea a fost tencuită în pereții ăștia. Fantomele și durerea mea s-au strâns în jurul meselor astea. Simt că în burtă îmi crește un nod de anxietate, iar panica mă sugrumă atât de tare, încât abia pot să respir, dar fac ceea ce m-a învățat terapeutul.

Inspiră adânc, expiră încet.

Inspiră adânc, expiră încet.

La început mă descurc doar cu guri mici de aer, iar capul mi se învârte, dar fiecare respirație devine tot mai profundă, se prelungește, trimite un calm dătător de viață către extremitățile